

GEDICHTEN

Paul Bezembinder

Voor Christianne

GEDICHTEN

EEN

Langs de zijderoute

Zij kiest met zorg de glanzende schroevendraaier,
rond van boven, recht van voren, wig van opzij,
als vanouds weet zij, verstopt achter haar waaier,
welke instrumenten zij nodig heeft voor mij.

Een buiging volgt. Haar kimono valt wat open,
alsof zij met een sleutelbeen haar hand verlengt,
voordat zij doortastend op mij af komt lopen,
functioneel haar werkstuk in positie brengt.

Zij draait de schroeven aan. Een glimp van haar
gezicht, onverstoorbaar als industrieel porselein,
markeert het moment dat zij mijn lijden verlicht,
mij verlost van al veel te lang vergeten pijn.

We zijn klaar. Zij gooit het gebruikte gereedschap
bij wat verder moet worden gedesinfecteerd
en helpt me overeind. Ik zet een eerste stap,
gebroken, herboren en toch nog ongedeerd.

Estland, Letland, Litouwen

Terwijl ik in het *antrum philosophicum*
van mijn ambtenarenbaan, en dat wetend,
op oppervlakkigheden inzoom-uitzoom,
eenzaam-verlicht aan mijn beeldscherm geketend,

van verre steden droom, mijn *ticket out of here*,
de talen die ik spreek, of hoe men elders leeft,
de waanzin in mij, van een eigen King Lear,
die niks te vergeven, nee, zelfs geen dochters heeft,

weet ik wel waarom ik al die steden noem,
met mijn handen hun namen streel op de kaart:
'Sie bieten das poetische Refugium
einer fugenlos vernetzten Allgegenwart.'

Helaas vallen verte en beeldscherm samen.
Bij 'bestand opslaan' klik ik braaf op okay.
Het zijn is een monade zonder ramen,
de poëzie een noorderzon zonder idee.

Elbfähre

Een lijnenspelpatroon in de Straßenkarte.
Wat rimpeltjes van mijn lief. Een verhandeling.
Die waar Heidegger de vloer aanveegt met Sartre.
En bonnetjes. Laatste kronen. Een wandeling.

Vergeten woorden. Einverstanden. Værsgo. Tak.
Wat maanzaad van dat broodje van vorige week.
Großsteingräber, verborgen in het voorste vak,
meegelift met het gras, toen ik even niet keek.

De veerman leest de ingewanden van mijn reis.
Wat ik herkennen kan, bepaalt wat hij kan zien.
Zo geeft het verleden de toekomst aan hem prijs,
ieder naar zijn geloof. Ik krijg wat ik verdien.

Vaders en zonen

De regen slaat langs de ramen als wij spreken
over de wijze waarop het verleden mij
in het heden hindert. Ik geloof het als jij
zegt dat tijd mij meer vertekent dan gebreken

die de ouderdom eigen zijn. Betekenen
en vertekenen groeiden als lijf en kraakbeen
in de loop van mijn leven steeds verder ineen
en in mijn gezicht was dat ook zo. Rekenen

op vergeving doe ik niet meer. Het is geschied.
Ik ben er nu, hier. Gezegend nochtans de man
die in zijn zonen zijn gezicht verliezen kan –
een cliché weliswaar, maar ik bestrijd het niet.

Ik mocht er niet zijn, en verlies mij nu in hen.
De regen spoelt het verleden weg en vervormt
het zicht op onze toekomst in de tuin. Ik ben
er meer voor hen dan hij er was voor mij.

Het stormt.

In Andalusie

En toch, ergens schuilt er een kloosterling in mij
die in een koele cel zichzelf verliezen wil
in een of ander duister gebied waarin hij
eenooog-koning zijn kan, en gezaghebbend stil

opdat hij met anderen zijn kennis dele –
over de *intricate* uitwendigheid ervan
als een maanschijf boven het rationele
aan zijn collega-broeders rapporteren kan.

Hoe wreed is de koning van de kashba in mij!
Al dat rottend fruit, dat afval en die dozen,
en dan die eindeloze e-mailstroom die wij

over neuzeldingetjes daaglijks uit doen gaan –
ach, had ik maar een ander getijdenboek gekozen,
dan zat er misschien wat meer zin in mijn bestaan.

De thuiskomst van Odysseus

Genezen van een depressie is met pensioen
gaan, een vader worden van jezelf. Je koopt plots
orchideeën voor in de kamer, een pompoen
voor in de tuin. Vreugde dat jij het Oordeel Gods

hebt weten te overleven contrasteert met
de verwarring van je vrouw: een vreemde vogel
eist zijn ruimte op in huis, wil spelen in bed,
ontregelt volstrekt het huishouden door kogel-

biefstukken te bakken op momenten dat het
in háár keuken net niet schikt. Als God niet bestaat
is alles toegestaan, al lukt er niks ... maar met
de komst van het licht merk je: nee, niet alles gaat

of mag zomaar – maar mogelijkheden zijn er
te over, mits in overleg met haar. Als een oude
man, licht kinds nu, op reis in mijn huis, herwin
ik langzaam mijn lief. Wij zijn niet meer alleen.

Uit orchideeën, pompoen, glaswerk en borden
worden wij herboren – het is zoals Cyrulnik zei:
Het is niet voldoende geboren te worden,
zichzelf ter wereld brengen hoort er ook nog bij.